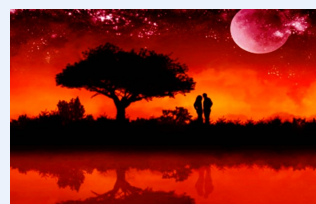

ESEU DESPRE IUBIRE

Rodica Cernea

O noapte!

Am urcat în turnul meu de fildeș, departe de lume, de tine, departe... în noapte!

Aici pot plânge în voie, fără ca cineva să mă întrebe de ce o fac. Aici sunt a vântului și-a ploii, sunt a norilor și-a tăcerii, sunt a mea și a ta, sunt a visului, a vieții și a morții, dar mai presus de toate sunt a iubirii.

A iubirii doar pentru o noapte.

Mi-am dăruit această noapte de libertate pentru a iubi. Nu-ți pune întrebări năroade... da, doar pentru o noapte, doar pentru o noapte îmi acord libertatea de a iubi!

Peste tot și peste toate coboară înserarea. Mă las cuprinsă de brațele ei mirosind a Dunăre, a flori de apă, a iubire, a ireal, totul într-o simfonie de sunete nedefinite.

Turnul meu de fildeș l-am construit pe malul Dunării, pe malul apei care mi-a marcat existența, care mă ajută să supraviețuiesc în acest ocean de tenebre numit viață!

În depărtare, luna se ivește din apele negre ale Dunării, sărutând-o pățimaș în argintul ei, îmbrățișând-o strâns cu razele-i calde. Ca răspuns, apele liniștite cu câteva clipe mai înainte își ridează fața tremurând de dorință, răspunzând sărutului.

Tăcerea ta și a mea se unesc în iubire fără ca nimeni să ne întrebe, de ce, pentru ce? Doar ne iubim în liniște, transformând visul în realitate, fără a ne dori să dispărem în neant, dar dispărem cu siguranță în sărutul unit al lunii și al Dunării, sărut parfumat de duhul iubirii în astă noapte.

Sunt și îmi ești adierea de vânt care-mi umblă tăcută prin vene, ecoul pașilor din trecut, din prezent și din viitor, dar și cel care-mi umple golul dintre brațele desfăcute după forma trupului tău, veșnic așteptat. Te vreau pentru totdeauna, dar nu-ți pot acorda decât o noapte. Ești totul meu din povestea vieții fără de început și sfârșit, neantul în care ne strecurăm pe furiș, îmbrățișați, atunci când facem dragoste. De nu vei veni, sau de vei voi să pleci, în astă noapte tot ne vom iubi, așa este scris în ghemul care se deșiră liniștit de pe roata vieții.

În astă noapte visele devin realitate, iar coșmarurile pier la limita dintre mine și tine și doar privirile noastre ne pot scrie povestea.

În astă noapte nu mai există destin, nu există cuvinte, iar razele lunii și apa Dunării sunt martorii muți ai iubirii, iar timpul, doar el este judecătorul care ne poate condamna la o veșnică uniune întru iubire.

Martori muți ai iubirii de-o noapte... așternuturile răvășite și vagul parfum între perne uitat!

Ne vom mai întâlni, poate, cândva, atunci când luna va fi la brațul soarelui, iar trupurile noastre vor dezvălui adevărul acestei nopți de iubire.

Ne vom mai întâlni când trupurile noastre dezgolite vor sângera de ne iubire, când perna ta va plânge sufocată de amintirile acestei seri și fiorul nopților fără tine mă va face să tremur!

Da, cu certitudine, asta a fost noaptea noastră de iubire!